

se v platnosti, ježto obžalovaný byl ve veřejném životě činným jako předseda různých spolků kulturních a charitativních, že jeho sociální postavení nedávalo nejmenšího podnětu ku stížnostem, že naopak byl oblíben v nejšířších kruzích a že se stal obětí nešťastných poměrů domácích, staví vším tím jen zájmy, toliko osoby obžalovaného se dotýkající, tudíž jen zájmy soukromé proti zájmu veřejnému, jemuž ovšem dlužno dáti přednost před zájmem soukromým.

Čís. 1985.

Předpoklady skutkové podstaty zločinu ve smyslu §u 214 tr. zák. (prvá věta).

Ukrytí odcizených věcí nezakládá skutkové podstaty nadržování podle §u 214 (307) tr. zák., nýbrž spadá vždy, třeba se úmysl pachatelův nesl k zatajení pŕtahů, sloužících ku objevení pachatele neb činu, pod ustanovení §u 185 (464) tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, Zm II 182/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Raimunda G-a do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 11. února 1925, kterým byli uznáni vinnými Raimund G. a Josef G. zločinem nadržování zločincům podle §u 214 tr. zák. a Raimund G. mimo to přestupkem podle §u 32, 36 zbr. pat., zrušil napadený rozsudek, ohledně Josefa M-a dle §u 290 tr. ř., a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předpoklady zločinu nadržování zločincům podle první věty §u 214 tr. zák. jsou: a) někým jiným před tím spáchaný zločin (přečin neb přestupek zakládají skutkovou podstatu §u 307 tr. zák.), b) činnost záležející v tajení stop zločince nebo zločinu za tím účelem, by tím bylo zmařeno neb stíženo objevení pachatele zločinu nebo jednotlivých pŕtahů, kterážto činnost musí však záležeti v pozitivním činění, c) vědomí nadržovatele o deliktu, před tím spáchaném, a to nejen vědomí, že byl delikt spáchan, nýbrž i jaký delikt byl spáchan a d) že nadržovací činnost nebyla přislíbena před činem. Tyto předpoklady musí býti v odsuzujícím rozsudku přesně a určitě dle §u 270 čís. 5 tr. ř. zjištěny. V tomto případě měl nalézací soud jasně zjistiti, že látky, jichž držení obžalovaný na žádost M-a svým potvrzením kryl, pocházely z krádeže a to vzhledem k ceně z krádeže zločinné a že jich původ G-ovi a M-ovi byl znám, že tedy věděli, že věci, jež kryli, byly ukradeny a to způsobem zločinným a že stvrzenku vydali za účelem shora pod b) uvedeným. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaní byli si toho vědomi, že nejde o reální jednání, nýbrž že látky musí býti podezřelého původu a že se jedná o věc, jejíž cena přesahuje daleko 200 Kč. Nezjistil tudíž rozsudek řádně, jak shora dovozeno, náležitost skutkovou pod písm. c) uvedenou a též ji řádně neodůvodnil. Je tudíž zmateční stížnost G-ova, která proto

uplatňuje zmatky dle §u 281 čís. 5, 9 písm. a) tr. ř. v právu a bylo proto uznati, ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, dle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. pro rok 1878 tak jak shora uvedeno, aniž by bylo potřebí obíratí se dalšími ve zmatečn^í stížnosti uplatňovanými zmatky.

Poněvadž pak tytéž příčiny, na nichž se zakládá toto opatření zrušovacího soudu k dobru G-ovu, prospívají také spoluobžalovanému M-ovi, slušelo i ohledně něho podle §u 290 tr. ř. uznati právem tak, jak shora uvedeno. Pakli by u nového hlavního přelíčení soud nalézací zjistil, že obžalovaný G. na návod stejně do věci zasvěceného M-a vystavil Heleně K-ové a Marii D-ové ono potvrzení o původu látek v úmyslu a s vědomím shora pod c) vylíčeným, tu dlužno podotknouti, že ukrytí odcizených věcí netvoří skutkové podstaty nadržování podle §u 214 (307) tr. zák., nýbrž vždy a to i pro případ, kdyby úmysl pachatelův se nesl k zatajení pŕtahů, ku objevení pachatele neb činu sloužících, skutkovou podstatu speciálních norem §u 185 případně 464 tr. zák. Tak nauka a rozhodnutí Vid. sb. č. 3565 a 4494 a Sb. n. s. č. 586/21, odchylně Vid. sb. č. 4382/17 a Sb. n. s. č. 78.

Čís. 1986.

Lichva (cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák.).

Pojem »po živnostensku« (§ 4 odstavec prvý zákona) není v žádné souvislosti s předpisy živnostenskými. Není třeba, aby čin byl předsevzat u provozování nějaké živnosti, ani opakování činu; stačí takové spáchání činu, z něhož je zřejmý úmysl pachatelův, by si častějším opakováním zjednal zdroj příjmů.

Podkladem lichvy úvěrové (§ 1—3 zákona) jest právní jednání úvěrní v nejširším smyslu, t. j. takové, při němž vzájemné plnění neděje se současně, nýbrž časově odděleně; spadá sem i peněžní zápůjčka, zastřená formou prodeje věci s právem zpětné její koupě.

(Rozh. ze dne 14. května 1925, Zm II 35/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečn^í stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem lichvy podle §u 4 odstavec prvý cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest zmatečn^í stížnost, pokud označuje rozsudek z důvodu §u 281 čís. 9 a), případně 10 tr. ř. právně pochybeným. Obžaloba zněla v tomto případě na lichvu věcnou dle §u 4 odstavec prvý cís. nař. o lichvě z roku 1914. Již výrok rozsudkový postrádá uvedení nezbytné náležitosti tohoto způsobu lichvy, by totiž čin byl prováděn po živnostensku. Jelikož však vada ta nebyla jako zmatek §u 281 čís. 3 tr. ř.